

Nødhjælpsgeneralen, der altid husker at sige ordentligt farvel

Kristeligt Dagblad

Ulla Poulsen

02.01.21

Birgitte Qvist-Sørensen, generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp, har aldrig lagt en karriereplan i sit liv, men har forfulgt de drømme, der opstod undervejs. Søndag fylder hun 60 år

For Birgitte Qvist-Sørensen er det vigtigt at lytte. ”Vi ved næsten ingenting, når vi kommer ud,” siger hun om sin egen nødhjælpsbranche. Her hjælper det hende også, at hendes far lærte hende at se livets muligheder i stedet for dets begrænsninger.

Hvad er det vigtigste, der er sket i dit liv de seneste år?

At møde de mennesker, Folkekirkens Nødhjælp hjælper, og dem, vi arbejder sammen med. Det er så privilegeret. De er så stærke og inspirerende. Jeg husker en gammel bedstemor, jeg mødte blandt rohingyaerne i flygtningelejren i Cox's Bazar i Bangladesh. Hun sad med et nyfødt barnebarn i armene og strålede af glæde. Selvom forholdene var fortvivlende, var hun så glad for det lille ny liv og det håb, det repræsenterede. Det er det, jeg oplever igen og igen. Mennesker, der hele tiden har håbet med.

Hvad er den fase i dit liv, du ser tilbage på med størst glæde og varme?

Da jeg flyttede til Nordirland og stiftede familie. Og tiden i Bosnien bagefter, hvor vi fik et barn mere. Perioden mellem 30 og 40 år har været formende for mit liv. Det var der, jeg fik familie, men vi levede også nogle specielle steder i Belfast og Bosnien med åben konflikt mellem mennesker. Man lærte at lytte for at kunne forstå nuancerne i de forskellige holdninger, og man lærte at rumme et samfund med stor voldsomhed og konflikt.

Hvilke personer – ud over din livsledsager – har betydet mest for at forme dig til den, du er blevet?

Min far og morfar. Min far har givet mig glæden ved livet. Han var isenkræmmergrossist og mødte en masse mennesker, og han så altid et eller andet potentiale i dem. Som regel blev de inviteret med hjem, hvor min mor sørgede for mad til alle talenterne. Han så meget sjældent begrænsninger. Hans grundlæggende livstone var optimistisk. Min morfar gav glæde videre på en anden måde. Han var skolelærer, og hver eftermiddag cyklede han ud til os og læste højt i to timer. Alle de gode klassiske børnebøger, ”De tre musketerer” og sådan nogle. Han skabte en glæde ved at læse og ved at høre fortællinger, som har fulgt mig siden.

Hvilket råd vil du give til andre, der gerne vil ind i samme profession som dig?

At være åben, nysgerrig og tænke i muligheder. I nødhjælpsbranchen tror man let, at man ved det hele, men vi ved næsten ingenting, viser det sig, når man kommer ud. Så man skal lære at lytte og finde ud af, hvad det menneskelige perspektiv er.

Hvad er det vigtigste, du har gjort for at få det arbejdsliv, du gerne ville have?

Jeg har aldrig lagt en karriereplan. Jeg har forfulgt de drømme og interesser, jeg havde. Jeg blev klassisksproglig student, fordi jeg var vild med latin. Jeg valgte at læse teologi, fordi jeg ville vide mere om tro, verden, historie, filosofi... Jeg tog til Nordirland, fordi jeg var optaget af konflikten dér. På samme måde har det været med mine forskellige jobs. Jeg har altid virkelig ønsket de stillinger, jeg har søgt. Jeg har aldrig søgt nyt arbejde, fordi jeg var træt af det, jeg var i. Jeg har snarere søgt hen mod nye muligheder.

Hvilken sorg eller hvilket tab i dit liv vil du nævne her?

Da min far omkom i en trafikulykke, og tragedien blev forstærket af, at min mor var årsag til ulykken. Det skabte et stort familietraume, som vi skulle lære at tale om.

Det næste tab var, da min mor døde, få dage før min yngste søn blev født. Det skisma, der var mellem livet, der forsvandt, og det nye liv, der kom til. Jeg ved ikke, om stor sorg gør en stærkere, men den lærer en noget om, at livet er foranderligt. Min far ringede nogle få dage før ulykken og fortalte, at han uventet var i Aarhus, hvor jeg læste teologi, og spurgte, om vi skulle ses. Jeg havde ikke tid, men sagde, at jeg kom hjem i weekenden. Da var han død. Det sidder i mig. Jeg sørger altid for at sige ordentligt farvel. Jeg vil ikke ud af døren i et skænderi.

Hvornår udviste du mod og sprang ud på "de 70.000 favne"?

For mig er mod at blive ved med at insistere på det rigtige. At stå fast på nogle grundlæggende værdier, selvom man bliver kritiseret for det. For eksempel Nødhjælpens engagement i Palæstina-konflikten. Det kan være hårdt at stå på mål for, men det er nødvendigt.

Hvor ser du dine forældre i dig selv?

Jeg ser min fars optimisme og lyst til at hjælpe andre. Fra min mors side har jeg fået baggrunden fra et lærerhjem med højskole, dannelse og Grundtvig. Min far læste avis, men han åbnede aldrig en bog.

Hvad ville du gerne have gjort anderledes?

Jeg skulle måske have været mere omsorgsfuld over for min familie.

Hvad tror du på?

Jeg tror på, at vi alle er skabt i Guds billede og derfor er lige værd og skal behandles med respekt.

Beskriv en scene fra din barndom.

Vi havde lige fået et legehus, og jeg holdt et te-selskab for min mor og far og bror. Det var så fantastisk. Jeg kan stadig mærke den der fornemmelse af at sidde med min familie i mit legehus. Samhørigheden. Familie betyder meget for mig.